

Sygn. akt V Gz 49/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Zofia Wolna

Sędziowie : SSO Andrzej Znak, SSR del. Paweł Ptak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 roku w Częstochowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku W. B.

o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej

na skutek zażalenia wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 23 lutego 2017 r.

sygn. akt VIII GU 149/16

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2017r. Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział VIII Gospodarczy w C. Sekcja Upadłościowo - Naprawcza oddalił wniosek W. B. o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

W części motywacyjnej Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z treścią przepisu art. 10 prawa upadłościowego i naprawczego upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. W przedmiotowej sprawie niewątpliwie spełniona została przesłanka niewypłacalności dłużnika. O złym stanie finansowym oraz o fakcie zaprzestanie spłacania przez dłużnika wymagalnych zobowiązań, świadczyły przede wszystkim przedstawione Sądowi dokumenty i wyjaśnienia dłużnika. Zobowiązania stanowią należności z tytułu zaciągniętych pożyczek m.in w celu pozyskania środków na spłatę zobowiązań związanych z pobytem i nauką języka angielskiego w L. przez dłużnika. W ocenie Sądu Rejonowego w sprawie niniejszej została jednak spełniona druga przesłanka – negatywna wskazana w art. 4914 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego. Zdaniem Sądu Rejonowego zgromadzony materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, że wnioskodawca doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie wskutek rażącego niedbalstwa. Dłużnik bowiem zaciągał zobowiązania ponad swoje realne możliwości ich spłaty. Kolejne zaś zobowiązania zostały zaciągnięte w chwili, kiedy dłużnik zdawał już sobie sprawę z braku możliwości spłaty poprzednich zobowiązań. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy oddalił wniosek ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej

Od powyższego postanowienia zażalenie złożył wnioskodawca zarzucając:

- naruszenie art. 11 ust 1,1a Prawa upadłościowego poprzez przyjęcie, że dłużnik stał się osobą niewypłacalną już w kwietniu 2015r., a bez wątplenia w sierpniu 2015r. podczas gdy dłużnik regulował wszystkie swoje zobowiązania do chwili utraty źródła zarobkowania, tj. we wrześniu 2015r. włącznie, co w świetle art. 11 ust. 1 Pr. Upadł, stanowiącego, iż dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych

oraz zawartego w ust. 1a, tego artykułu domniemania, że dłużnik traci zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące powinno prowadzić do uznania argumentacji dłużnika, że stan jego niewypłacalności należy wiązać najwcześniej z chwilą powstania pierwszej zaległości w spłacie zobowiązań, tj. od października 2015 r., co ma bez wątpienia wpływ na ocenę zachowania dłużnika pod kątem wystąpienia negatywnej przesłanki oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości;

- art. 4914 ust. 1 Pr. Upadł, przez przyjęcie, że dłużnik doprowadził do swojej niewypłacalności wskutek rażącego niedbalstwa podczas, gdy:

- powstanie stanu niewypłacalności dłużnika spowodowane było niezawinioną utratą jedyne źródła zarobkowania, na skutek wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę (...) Company (...), Sp. z o.o. – (...) w Polsce z dniem 31 października 2015r., co jest okolicznością o charakterze zewnętrznym, na którą dłużnik nie miał wpływu i której nie przewidywał;

- Sąd I instancji nie wziął pod uwagę, że zaprzestanie przez pracodawcę wypłat dodatków za pracę w terenie, których wysokość niejednokrotnie przewyższała wysokość wynagrodzenia zasadniczego, było okolicznością od dłużnika niezależną, na którą nie miał żadnego wpływu;

- dłużnik w okresie pracy w (...) Company (...), Sp. z o.o. – (...) w Polsce pomimo zaprzestania przez pracodawcę wypłat dodatków za pracę w terenie ponad wynagrodzenie podstawowe (4.311,11 zł netto) spłacał wszystkie ciężące na nim zobowiązania do chwili utraty pracy;

- uwzględnienie wyjaśnień dłużnika, że skierowanie dłużnika przez pracodawcę na zagraniczne szkolenie uzasadniało jego przekonanie, że po odbyciu szkolenia będzie mógł liczyć na wyższe wynagrodzenie, z uwzględnieniem dodatków za pracę w terenie, co najmniej w wysokości wynagrodzenia z początkowego okresu pracy (które mieściło się w granicach od około 6.500 zł do około 15 800 zł netto) i wobec tego, że zaprzestanie wypłat dodatków jest jedynie stanem przejściowym;

- uwzględnienie okoliczności zamieszkiwania dłużnika z rodzicami i w związku z tym niskich kosztów utrzymania przy jednoczesnej pomocy finansowej rodziców powodowało u dłużnika przekonanie, że spłaci ciężące na nim zobowiązania.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, do ogłoszenia upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej wymagane jest zaistnienie przesłanek pozytywnych z art. 10 prawa upadłościowego i naprawczego oraz brak przesłanki negatywnej wskazanej w art. 491 4 ust 1 w/w ustawy.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej analizy zebranego materiału dowodowego w sprawie w kontekście wyżej wymienionych przesłanek słusznie przyjmując, że w niniejszej sprawie wobec W. B. zachodziła przesłanka wymieniona w art. 10 prawa upadłościowego i naprawczego albowiem nie wykonuje on swoich wymagalnych zobowiązań, a stan ten ma charakter trwały.

Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom skarżącego, podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego dotyczące tego, że już w kwietniu 2015r. dłużnik nie był w stanie regulować swoich zobowiązań wobec wszystkich wierzycieli. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd I instancji od kwietnia 2015r. rata zobowiązań wynosiła łącznie 3.985,11 zł a miesięcznie uzyskiwany dochód z tytułu wynagrodzenia za pracę, na który rzeczywiście mógł liczyć dłużnik, wynosił 4.311,11 zł. Zatem pozostała dłużnikowi kwota w wysokości 326,00 zł nie pozwalała na zaspokojenie podstawowych potrzeb

życiowych dłużnika. Należało więc uznać, że jeżeli nawet dłużnik w tym okresie płacił wszystkie swoje zobowiązania aż do października 2015r., to przy ich spłacie (lub ponoszeniu kosztów utrzymania) musiał już korzystać z pomocy osób trzecich i kolejnych pożyczek, co oznaczało, że on sam utracił już możliwość regulowania wszystkich swoich zobowiązań z uzyskiwanego dochodu.

Zobowiązania dłużnika stanowią pożyczki zaciągane na różne cele w okresie od października 2014r. do września 2015r., które w łącznej wysokości wyniosły 328.000 zł. Jak wynikało ze zgromadzonego materiału dowodowego, dłużnik z uzyskanych środków finansowych spłacał dotychczasowe zadłużenie z tytułu swojego pobytu i nauki języka angielskiego w L., resztę spożytkował na cele konsumpcyjne.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że pomimo spełnienia przesłanek z art. 10 w/w ustawy w sprawie zaistniała negatywna przesłanka z art. 491 4 ust 1 prawa upadłościowego i naprawczego, który stanowi, że Sąd ogłasza upadłość konsumencką, jeśli dłużnik doprowadził do swojej niewypłacalności w sposób nieumyślny lub niestanowiący przypadku rażącego niedbalstwa.

Zatem przesłanką oddalenia wniosku jest wprowadzenie się przez konsumenta w stan niewypłacalności lub też istotne zwiększenie jej stopnia, jeśli dłużnikowi da się przypisać winę umyślną a przynajmniej rażące niedbalstwo. Sąd bowiem oddał wniosek, jeśli to sam dłużnik wprowadził się w stan, który spowodował, że przestał on realizować wymagalne zobowiązania pieniężne (art. 11 ust. 1 p.u.n.).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wynikało, że dłużnik zaciągając kolejne zobowiązania od lipca 2015r. nie analizował swojej sytuacji i możliwości finansowych. Jak już wcześniej wskazano w kwietniu 2015r. rata jego zobowiązań wynosiła prawie całe jego miesięczne wynagrodzenia a poprzez zaciąganie kolejnych zobowiązań wzrosła ona do kwoty 4350,25 zł, co przekroczyło otrzymywane przez niego wynagrodzenie. Sąd Okręgowy nie podziela w tym zakresie argumentacji skarżącego, że liczył on na uzyskiwanie dodatków lub awans, które w sposób zasadniczy zwiększałyby jego wynagrodzenie. Jak ustalił bowiem Sąd Rejonowy ostatni dodatek do wynagrodzenia został dłużnikowi wypłacony w grudniu 2014r. Dłużnik powinien więc liczyć wyłącznie na otrzymywane zagwarantowane mu miesięcznie wynagrodzenie a nie uzależniać możliwości spłaty coraz większych zobowiązań od dodatków, których wypłacanie nie było w żaden sposób uregulowane i pewne, podobnie jak awans, co do którego dłużnik nie otrzymał żadnej propozycji. Dłużnik uzależniał zatem spłatę rosnących zobowiązań od pozyskiwania środków, co do których otrzymania nie miał pewności a pomimo tego zaciągał kolejne zobowiązania. Takiego zachowanie nie sposób nazwać inaczej niż rażącym niedbalstwem.

Podkreślenia wymagało, że wykładnia przepisu art. 4913 ust. 1 p.u.n. pozwala na przyjęcie, że dłużnik zobowiązany będzie do wykazania, że jego zadłużenie wynikało z racjonalnych działań, a brak możliwości spłacenia długów spowodowały niezależne od niego okoliczności, o których nie mógł wiedzieć ani ich przewidzieć, zaciągając zobowiązanie lub zobowiązania. Jako przykład takich losowych okoliczności podać można choroby, stany klęski żywiołowej (pożary, powódzie, susze itp.), bezrobocie, czy też śmierć żywiciela rodziny.

Skarżący powołał się na okoliczność, że w chwili zaciągania zobowiązań z tytułu pożyczek miał takie możliwości finansowe, że spłata tych zobowiązań byłaby możliwa. Stanowisku skarżącego przeczy jednakże materiał dowodowy zgromadzony w aktach niniejszej sprawy. Jak już wcześniej wskazano już w lipcu 2015r. zobowiązania dłużnika przekraczały jego miesięczne wynagrodzenie. W tym okresie wnioskodawca musiał mieć już świadomość, że wygospodarowanie środków na spłatę pożyczek nie będzie łatwe, nawet pomimo tego, że ponosił nieznaczące koszty utrzymania uwagi na zamieszkiwanie z rodzicami. Nie można było więc uznać za uzasadnioną argumentację wnioskodawcy, że do niewypłacalności doszło z uwagi na okoliczności od niego niezależnych - utraty pracy. W okresie kiedy bowiem wnioskodawca stracił pracę był już niewypłacalny tzn. stracił możliwość samodzielnego regulowania zobowiązań. Wnioskodawca w 2015r. stracił pracę, jest jednak zdolny do jej podjęcia, ma wyższe wykształcenia, posiada dodatkowe umiejętności w postaci znajomości języka angielskiego, co pozwala mu na podjęcie pracy również za granicą. Oferowanej przez Urząd Pracy możliwości zatrudnienia nie przyjął z uwagi na niskie wynagrodzenie w wysokości 1200 zł miesięcznie, które jednakże pozwoliłoby mu chociażby częściowo regulować zobowiązania. Wobec

tego w niniejszej sprawie nie wystąpiła przesłanka, że brak możliwości spłacenia długów spowodowały niezależne od wnioskodawcy okoliczności.

Podkreślenia również wymagało, że procedura „oddłużenia” nie doprowadziłaby do zwolnienia dłużnika od spłaty zobowiązań. Dłużnik i tak byłby zobowiązany do spłaty swoich zobowiązań i spieniężenia posiadanego majątku (masy upadłości).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy oddalił zażalenie W. B. na mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.